

Ръдиард Киплинг

Ръдиард Киплинг е един от гигантите на съвременната английска литературна история. Той се извисява през последните десетилетия на викторианската епоха и живее почти до средата на двадесети век.

Въпреки че британската литературна критика обикновено го пренебрегва — вероятно защото прославя британския империализъм и идеалите на колониализма, имало е време, когато стотици "клубове Киплинг" са били създадени, за да четат и да обсъждат неговите писания. Всеки нов том от историите му предоставя някои от най-стимулиращите програми за тези литературни "фен клубове".

Неговото място в литературата е доказано. Той е знаел как да разкаже една история и я разказва много добре. Въпреки че в изкуството на краткия разказ е имало доста майстори, които надминават Ръдиард Киплинг, поезията му е по-малко обширна и може би по-малко "вдъхновена" от неговата проза. Критиците по принцип се съгласяват, че той е енергичен и за онова време нетрадиционен поет, чието използване на жаргона на английския войник в стиховете му е изключителен успех. Негови десетки стихове са преминали в общия фонд на "народната култура" и са познати на милиони хора, които не могат да ви кажат, че ги е написал Ръдиард Киплинг.

Той е роден в Бомбай, Индия, на 30 декември 1865г. Баща му Джон Киплинг е художник със значителни способности. Подобно на повечето британски деца, родени в чужбина, той е изпратен в Англия да се образова. Учи в университетския колеж в Уестуър Хо, Северен Девън. В 1880г. обаче той се завръща в Индия, в Лахор, където на седемнайсет години започва да работи. Пише като под-редактор на *The Civil and Military Gazette* и *Pioneer*.

Някои от първите му кратки разкази се появяват именно в това списание. Между 1887 и 1889г. той пътува в Азия и Америка. Живее четири години в щата Върмонт. През 1892г. се жени за американката Каролин Стар Бейтстие. Той се запознава с водещите американски писатели, включително с Марк Твен, който по-късно през 1907г. му връчва почетна степен от Оксфордския университет.

Но Англия е неговият духовен дом. Той се заселва там скоро след брака си, за да се превърне в едним от най-възхитителните и плодородни писатели в тази страна. През 1907г. получава Нобелова награда за литература — първият английски писател, който печели тази награда. През целия си живот той е бил много аплодиран и силно почитан. Умира на 18 януари 1936г. и е погребан като английски герой в Уестминстърското абатство.

Ръдиард Киплинг е бил активен масон и отдаден на Масонския орден през целия си живот. Неговите писания съдържат много алюзии и препратки към масонските идеи и практики; някои от тях са напълно масонски в смисъла и мотивацията.

През 1886г. той е приет за масон в ложа „Надежда и Постоянство" с пат. № 782 (Английска конституция) в Лахор, Пенджаб, Индия. Това изисква специална диспенсация (разрешение), тъй като Киплинг е само на двадесет години по онова време. Същата вечер, когато бива приет, той е избран за секретар на ложата и записва сам своето посвещение в протокола на ложата.

Само шест месеца по-късно той се изправя пред братята си, за да им представи своя градеж "За произхода на Зидарството и Първата степен в частност". Това дава начало на посвещаването на неговите сърце, ум и писалка в интерес на Масонството.

Ръдиард Киплинг става майстор в Ложа "Fidelity" (Лоялност, вяроност, уважение, почит) на 12 април 1887г., получава степен "Мастър Маринърс" в ложа "Арапат" в Лахор, 17 април 1888г., а през същата година той е свързан и с ложата „Независимост с Филантропия" в Алахабад, Бенгал. Английското масонство никога не е забранявало двойно или множествено членство.

След като се заселва в Англия, той се свързва с ложата-майка в Лондон и помага да бъде внесена светлина в още две ложи, „Автор“ и „Строители на тихите градове“. През 1905г. той е избран за почетен член на Шотландската ложа "Кангуайт-Килвинг", Единбург и по този начин става един от наследниците на безсмъртния Робърт Бърнс, първият, който притежава тази отличителна масонска титла.

Това, че той наистина е посветен на ложата-майка, е показано в известната му поема "Mother Lodge", от която може да се направи извода, че това, което изглежда, че привлича и задържа Ръдиард Киплинг в масонството, са същите идеали и принципи, които от незапомнени времена обединяват братството - възможността да бъде изградено едно по-добро общество.

Масонските мисли и изрази могат да бъдат намерени в редица разкази на Киплинг, макар че пълният и научен каталог на всички масонски алюзии и препратки в писанията му все още предстои да бъдат проучвани. Последните стихове на стихотворението "Посвещение", са чисто масонски в тяхния смисъл и израз. Много от фразите в писанията на Киплинг изглеждат абсолютно естествени за незапознатия читател, но за масона техният братски източник е несъмнен. Има очевидни масонски идеи в «Обикновени приказки от хълмовете», както и в романа Ким. В "Точно толкова истории", цар Соломон е описан с масонска престилка, бижу и жезъл. Някои от стиховете на Киплинг могат да бъдат категорично означени като "масонски". Историята за "Човекът, който ще бъде крал" (в Willie Winkie) има пасаж, в който се споменава за степените на символично Здание. Поуката от разказа е, че никой човек не може да използва Зданието, за да прокарва своите лични, егоистични цели. Разказът "Интересите на братята" (в Debits and Credits) е изцяло масонска история, която описва среща на осакатени и ранени братя след Първата световна война в "учебна ложа", където те са могли да "бъдат излекувани". Киплинг пише разказа, за да стимулира движението за създаване на болница за лечение на ранените след Първата световна война.

За масонството наистина може да се намери много в произведенията на Ръдиард Киплинг, но той определено заслужава по-широка аудитория сред членовете на братството. Ако можете да отделите време и да го четете, ще откриете, че брат Ръдиард може да ви забавлява и очарова много по-добре от едно средно телевизионно шоу.

През последните 100 години се приема неформално, че стихотворението му "Ако" е модерен символ на масонството, както всъщност доказва и самият живот на автора му.

Ако владееш се, когато всички,
треперят, а наричат теб страхлив;
Ако на своето сърце едничко
се довериш, но бъдеш предпазлив;
Ако изчакваш, без да се отчайваш;
наклеветен — не сееш клевети;
или намразен - злоба не спотайваш;
но... ни премъдър, ни пресвят си ти;

Ако мечтаеш, без да си мечтател;
ако си умен, без да си умник;
Ако посрещаш Краха — зъл предател
еднакво със Триумфа - стар циник;
Ако злодеи клетвата ти свята
превърнат в клопка - и го понесеш,
или пък видиш сринати нещата,
градени с кръв - и почнеш нов градеж;

Ако на куп пред себе си заложиш
спечеленото, смело хвърлиш зар,
изгубиш, и започнеш пак, и можеш
да премълчиш за неуспеха стар;
Ако заставиш мозък, нерви, длани-
и изхабени - да ти служат пак,
и крачиш, само с Волята останал,
която им повтаря: „Влезте в крак!"

Ако в тълпата Лорда в теб опазиш,
в двореца - своя прост човешки смях;
Ако зачиташ всеки, но не лазиш;
ако от враг и свой не те е страх;
Ако запълниш хищната Минута
с шейсет секунди спринт, поне веднъж;
Светът е твой! Молбата ми е чута!
И главно, братко мой - ще бъдеш Мъж!